

Är han då borta? — Grymma lagar!

Hvi är han borta?

Hvi är han ryckt från sitt folk och sin nord? . . .

Flyktiga, korta, gyllne dagar!

Hvarför så korta?

Hvarför så få, åt en suckande jord? . . .

Skall han ej mer, under brydsamma tider,

Trygga sitt rikets sjelfständiga ro,

Räcka, i Göthisk och urgammal tro,

Värn åt en vän, som af våldsmakten lider,

Tvinga en ovän, i ljungande strider,

Att i hans grannskap med foglighet bo?

Skall han ej faderligt väcka och främja

Fredliga mödor till trefnad och gagnar?

Skall han ej, ömsom, från thordönets vagn,

Sjelfsväldets Hydra förskräcka och tämja,

Ömsom, från Delierns strålande char,

Banorna styra för ljusare dar,

Sprida kring fjellbygden Grekelands dager

Och, i dess rena och lifvande sken,

Mellan de trefliga lunder af lager,

Yppa och hägna ett nyfödt Athén? . . .

Ack! GUSTAF borta är. Hans glada tid är snart

En saga blott, af fäderna berättad.

Skall glorian kring ett namn, af ljus och frid så klart,

Ock skingras under tidens fart,

Förgäten eller oförrättad? —

De sköna konster, dem han lifvet gaf,

Som i hans milda solblick fingo mogna

Och blefvo snart hans stora själs förtrogna,

De hafva till hans lagerkrönta graf

Sitt kärleksoffer längesedan burit,